

אני גרה מול הים/מילים: יוסי בנאי

הדיבור על הגלות, הרי המשוררת כבר עברה אותה. היא נמצאת כבר בארץ ישראל. אך הרושם שהגלות הותירה בה לא נמחק, שהרי עד היום היא נקראת בפיה **המזרח הזה**. דומה לשירו של ריה"ל "לבי במזרח". אך למרות שהיא כבר כאן, **יש ימים שצורח הכאב בחזה**. נראה שהבית השלישי ממשיך ומעמיק את התיאור של הבית השני שמציאות החיים של עם ישראל היא מורכבת, לעתים מאירה ולעתים כואבת.

עכשיו, משהמציאות המורכבת מתגלה בכל עוזה, זה משפיע גם על ההיבטים הארציים. **אני גרה מול הים, והאופק** לפתע נראה **רחוק**. הים, שמסמל בשיר את היעד, את החזון של כנסת ישראל, נראה לפתע ארוך מכדי השגה. ולא רק הוא. **וגבוהים השמיים והים הוא עמוק** - כל המציאות הרוחנית על כל ממדיה, גובה אורך, רוחב ועומק – כולם נראים רחוקים כל כך. אפשר לטבוע בניסיון להשיג איזשהו גובה רוחני. אותה מציאות שניתן להסתכל עליה בעיניים פשוטות, מקבלת זווית מאיימת, אפילו מייאשת.

יש ליופי פה טעם של עקבות מלחמה, היופי והאוויר אינם שלמים. יש בהם נגיעה של חסרון, טעם של מאבק. זהו תיאור מצב. היופי של הארץ הזו איננו יכול להיות מושג בקלות. צריך להילחם עליו. הקריטריון הזה גורם לכך **שפה גדלים עשבי זעם בין פרחי נחמה**. יש כעס גדול של כנסת ישראל על האבדות, על ההקרבות, והוא כעשב שוטה שגדל בערבוביה עם הנחמה שיש ביופי שהושג כתוצאה מאותם מלחמות.

חרף הצליל השלילי המתקבל מהביתים הקודמים, **כאן יודעות השפתיים לחייך לזמן** – כנסת ישראל צוחקת על הייאוש שמתגלה בדורות האלו. היא כבר עברה מספיק תלאות כדי לדעת ששום דבר לא ימגר אותה, לפחות לא לחלוטין. **כאן בוכות העיניים כבר שנים מעצמן** – עם ישראל יודע לבד מה נדרש ממנו להקריב ואוטומטית הוא מבכה על כך. במקורות, זוהי רחל אמנו שמייצגת את הבכי על הבנים הסובלים ומצפה לחזרתם. אבל מניסיונה העשיר ורווי הימים, כנסת ישראל יודעת שהזמן, הוא סופי, ואילו היא – נצחית. עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה.

אני גרה מול הים ונופים משכבר – הנופים העתיקים האלו, שניבטו על ידי עם ישראל במשך מאות בשנים, משדרים לנו נצח. לדעת שהאדם הישראלי הולך באותם המקומות בהם דרכה כף רגליהם של האבות, בהם התנחלו השבטים, בהם הוליכו שיירות את החומרים לבניית המקדש, כל זה נותן לנו טעימה של אינסופיות. אם אני כאן עדיין, אז אני כאן לתמיד. הנופים **מספרים לי בינתיים איך הפכו לעפר**. יש במרחבים האלו לא רק היסטוריה אלא גם עושר ניסיוני. הארץ הזו מלמדת את כנסת ישראל, לוחשת לה את קורותיה מה גרם לה להיראות כפי שהיא נראית כיום. יש פה סיפור של בניין וחורבן, היסטוריה על צעד ושעל.

כאן תמצא בכל אבן גם שרידי חלומות. הדומם, העפר והאבן, על אף שנראה עזוב וחרב, אם תהפוך אותו תגלה שרידים של חלומות, של חזון. כנסת ישראל בנתה פה את ביתה והוא חרב, אך התקוות לא חרבו עם הבית. מעבר לשרידים ארכיאולוגיים, יש שרידים אידאולוגיים. תקומת המדינה איננה בנויה על אוטופיה עיוורת. היא מנסה ללמוד מטעויות העבר, **כאן נושאים את הסבל בתוך סל השמחות**. לא מנתקים את הדברים הרעים שקרו לנו כי הם רק מחדדים את הדברים הטובים שביכולתו להשיג. כיתרון האור מן החושך. **המשך בעמוד 2 <<<<**

אני גרה מול הים, בין שדות ובין חול. מעלי השמיים, / וממול ים כחול. / לפעמים אתה חי פה, / לפעמים אתה מת. / לפעמים הדמיון פה, / כבר נראה כמו אמת. / יש לילות של ירח, / במזרח הזה. / יש ימים שצורח, / הכאב בחזה.

אני גרה מול הים, / והאופק רחוק. / וגבוהים השמיים. / והים הוא עמוק. / יש ליופי פה טעם, / של עקבות מלחמה. / פה גדלים עשבי זעם, / בין פרחי נחמה. / כאן יודעות השפתיים, / לחייך לזמן. / כאן בוכות העיניים, / כבר שנים מעצמן.

אני גרה מול הים, / ונופים משכבר. / מספרים לי בינתיים, / איך הפכו לעפר. / כאן תמצא בכל אבן, / גם שרידי חלומות. / כאן נושאים את הסבל, / בתוך סל השמחות. / כאן שותים את הצער, / בגביעי אהבה. / כאן שרים שירי סער, / בין תפילות אשכבה. / מעלי השמיים, / וממול ים כחול.

אני גרה מול הים – אם תופסים את המשוררת ככנסת ישראל, השיר הזה נעשה מוכר כמעט מיד. הבית הראשון מאפיין את כנסת ישראל על ידי תיאור המקום בו היא נמצאת. כנסת ישראל, שמקום גידולה הטבעי הוא ארץ ישראל, רגילה לגור מול הים. במבט מתוך עיניה, ניבט הים ממערב, **בין שדות מצפון ובין חול** של הנגב. עד כאן המיקום הארצי. התיאור הזה מוכר לכל יהודי שנולד כאן ומנהל את חייו על האדמה הזו. אך ישנו גם מיקום רוחני – **מעלי השמיים** – אינסופיים, נצחיים, המסמלים את מקום שכינתו של הבורא. בבסיס הווייתו של כנסת ישראל טמונה הידיעה שמעליה הקב"ה נמצא. **וממול ים כחול** – גם ים כחול נראה נצחי, אופק שלא נגמר. אך זהו הנצח שכנסת ישראל יכולה להכיל, הוא נמצא בגובה שלה. היא יכולה לחצות ימים ואוקיינוסים בהשפעתו. הים הכחול מסמל את המטרה.

בבית השני אנו זולגים לתיאור מערכת היחסים של ישראל עם בוראם. שתי השורות הראשונות יכולות להיות מוסבות על שתי פנים. האחת היא כשהנושא הוא כנסת ישראל, המדברת בלשון של איש ישראל יחיד, **לפעמים אתה חי פה ולפעמים אתה מת**. החיים של כנסת ישראל, כאן בארץ ישראל, והגשמת יעודה, אינם חיים פשוטים. יש בהם סיכון והקרבה. לפעמים יש תקופה של הצלחה בה היא פורחת ומשגשגת ולפעמים דועכת וגוססת. הפנייה בלשון האישית איננה באה להפריט את עם ישראל. היא באה לומר שלמרות שרק בודדים מתים בפועל, כל העם יכול למות מוראלית. משמעות אחרת יכולה להתקבל כאשר הנושא הוא הקב"ה. **לפעמים אתה חי פה**, הכוונה היא שפעמים שכנסת ישראל מרגישה את השכינה בתוכה, מצליחה לראות את יד ההשגחה. אך **לפעמים אתה מת**, לא בבחינת לא קיים אלא בבחינת לא מורגש, מוסתר, נעלם. ההגדרה של חי או מת היא ע"י כנסת ישראל שפוקדים אותה אירועים מטלטלים במהלך ההיסטוריה, חלקם חיוביים וחלקם לא. **לפעמים הדמיון פה** – הדמיון, בין אם מתייחסים אליו ככלי חיוני לנבואה ובין אם מדובר בחזון, **כבר נראה כמו אמת**. כנסת ישראל למודת התלאות, שלעתים הקב"ה חי בה ולעתים לא, מבינה שהדבר היחידי שיש בידיה הוא החזון, התכלית. ולכן, בין מציאות בוטה של טוב ובין מציאות בוטה של רע, עם ישראל חי בתקווה שלפעמים מתבלבלת עם המציאות.

יש לילות של ירח – הלילה, כסמל הגלות, מואר לעתים על ידי הירח. יש לפרקים ימים טובים המאירים על המציאות השחורה, מספקים הבלחות של ישועה בגלות. לכאורה, מיותר

אתם אחרים את החודש בצורה סבירה. אבל... איך מאיצים לחסכוניות?!

הלחמנות במעט אחרונה להרשמה לסדנא מיוחדת בחינה
של ארזון עצמונים וארזון לשם שמים
באחור מיוחד שלא יארום לכם לחשוב עצמים...
בצללו עכשיו והבטיחו את מקומכם!
רציה - 050-4531228

כמה חילים על הצדיק מהר"ם

שפירא

חי בין השנים
1987-1933

שלומי חג'בי

הרב יהודה מאיר שפירא נולד בשנת
1987 ונפטר בז' בחשוון 1933, שקדן
חריף בלימוד תורה ובעל בקיאות
עצומה, הוסמך לרבנות על ידי סבו
רבי יצחק שור מחבר הספר 'מנחת
ש"י', במשך תקופה ארוכה חמו
פירנס אותו על מנת שיוכל לשקוד
על מעיינות החכמה, הרב שפירא
החליט לייסד אגודה 'תפארת הדת'
שתסדיר ותטפל בענייני הדת של
העיר, בהמשך כיהן גם ברבנות גלינה

וסאנוק ושם ניסה למסד את הדת
בחוקי המדינה, היה חבר וועדה
במשרד הדתות הפולני ונשיא אגודת
ישראל, במהלך הכינוס בווינה הציע
את חזונו לאחדות ישראל ע"י לימוד
דף גמרא משותף יום יומי בכל
העולם, בתחילה רבים הביעו
הסתייגות מכך שזה מוזיל את רמת
הלימוד אך כאשר הרבי של גור נתן
את ברכתו והיה מראשוני
התלמידים, החל המפעל העצום של

"לימוד דף יומי", בגיל 46 נתבקש
לישיבה של מעלה, נהג לומר שיש לו
שני ילדים- הדף היומי, וישיבת
'חכמי לובלין' שהקים, מבין הרבנים
עימם היה בקשר היו החפץ חיים,
בשנת 1958 משפחתו העלתה את
עצמותיו לארץ, לאחרותו יולד נכד
שיתפרסם בכישורו המוזיקלי בשם
שלמה ארצי.

לוח מודעות

פתיחה אלת החתונות

לביר שרעבי!
לרגל החתונה עם בחירת ליבר!
שתזכו לבנות
בנין עדי-עד!

לרעות יעקוב!
לרגל החתונה עם
בחיר ליבר!
שתזכו לבנות בנין עדי-עד!

ראם ולימור חילי
המון מזל-טוב! אושר ושמחה!
שתזכו לבנות בנין עדי-עד!

לארדכי
דורא!
המון שמחה
ואושר לראש
המאמר אל אל המצוות!

מזל טוב!!!
לאוריה טעסה ושגיא כהן
לרגל האירוסין!
חולים עליכם!!

לאבנר מזוז - האחד והיחיד!!
לרגל יום ההולדת!
תודה רבה על כך העזרה והנכונות תמיד!
שתזכה לעוד הרבה שנים
של שמחה אושר ובריאות!

לשי עידו המקסים!
יום הולדת שמח!
תמשיך להיות מדהים כמו שאתה!
אוהבים...

לבניה ומוטי היקרים!
מזל טוב לרגל התואר החדש...
אבא ואמא!
שתזכו להרבה שנים
של שמחה ונחת
מהעולל החדש!

תבליני א.א.
איכות מנצחית!

תבליני א.א.
ת ב ל י נ י ם מ ק ו ר י ם

תבלינים • פיצוחים • קטניות • פירות יבשים

ניתן להזמין מראש: ג' חנון ביתי, קובנה, סביה,
סלוק, לחות, חילבה מוכנה, סחוג ביתי

שד' דואני 28/20 מ. מסחרי לב יבנה טלפקס 08-9322808

הגרעין תורני- חברתי יבנה

"PINE PES"

שבת בראשית עלון מספר 143 כו' תשרי התשע"ג

העלון מופץ ביבנה, בית גמליאל, גבעת וושינגטון, קיבוץ יבנה, בן זכאי, ניר גלים, גן-יבנה ובמילים

כניסת שבת: 16:50 יציאת שבת: 17:47

היום אנו "מתחילים מבראשית". עומדים אנו בראש סבב נוסף של שבתות, בהם נקרא את פרשת השבוע. בכל שבת מחדש, בכל שנה מחדש – חוזרים על הדברים.

"להתחיל מבראשית" – מההתחלה, גם אם פעם שעברה למדתי כך – אולי הפעם אפשר אחרת. גם אם שנה קודמת נהגתי שלא כשורה, יש הזדמנות חדשה. מתחילים את התורה מחדש.

לקום מחר בבוקר ולהתחיל מ... בראשית!

זו הזדמנות אדירה עבורנו, המתחילים מחדש שנה שלימה בה כל שבת נקרא פרשה חדשה של דבר

"להתחיל מבראשית" – נהייה פתגם רוח, שמקורו בכך שאנו מתחילים שוב את התורה מחדש.

ה' אלינו, הזדמנות מיוחדת במינה לבדוק שוב את יחסנו לתורה ולפרשיותיה, את צורת הגעתנו לשבת קודש, ואת איך שאנו יוצאים ממנה. ובעצם, את כל חיינו.. יש הזדמנות נוספת, השבת אפשר להתחיל מבראשית.

זוכרים אנו תמיד, שמיד לאחר שסיימנו את קריאת התורה, מתחילים אנו סבב נוסף, מתחילים מחדש. גם לחכם הגדול ביותר, עדיין יש מה ללמוד. גם הצדיק המושלם, את פרשת בראשית עדיין לא הבין על בוריה. תורת ה' הינה כה גדולה ועצומה, שכמה שלא נהפוך בה ונלמד אותה, נמצא בה עומקי- עומקים.

מערכת עלון "לשם שמים" lshamaim@gmail.com

הוצאה לאור: הגרעין התורני- חברתי יבנה

לתרומות ניתן ליצור קשר או להפקיד יסירות בחשבון הבנק: סניף: 939 מספר חשבון: 32114/38

העלון מוקדש לרפואת חברנו: ישראל פרז' רפאל בן מרים

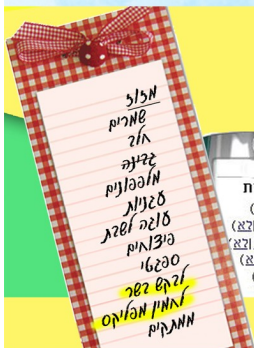
סיום חיים

כל משפחה, ורשימת הקניות שלה...

מלול

סופר שיש בו הכל

סופר מזוז רח' הדרור 25 08-9436688 בי"ב מזוז רח' שבז' 08-9436945

הלכות אמירת 'משיב הרוח'

החכם אומר
הריני לומד
שתי הלכות
היום ושתים
למחר עד
שאני לומד
את כל
התורה
כולה
(ויקרא רבה)

א. דין זה, שאם טעה ולא הזכיר 'משיב הרוח' ומוריד הגשם' אינו חוזר [לאחר שהתחיל ברכת 'האל-הקדוש'] הוא כיון שאין זו בקשה, אלא שבח, וכיון שהזכיר שבח אחר - 'מוריד הטל', די בכך. (ש"ע א"ח קיד).

ב. ולכן, אותם שאינם מזכירים בקיץ 'מוריד הטל', ובחורף שכח לומר 'משיב הרוח' ומוריד הגשם', נמצא שלא הזכיר שבח כלל, ולכן אם נזכר לאחר שהתחיל 'האל-הקדוש', חוזר לתחילת התפילה. (שם).

בראשית ברא אלוקים את התוהו ואת הבהו.

ויהיו איתני הטבע מתנגשים, והררי עד מתפוצצים, ויהיה עולם לחרדה איומה... ויאמר אלוקים יהי אור, יהי סדר, השמש לא תשרוף והמים לא יציפו, גבול הושם לכל נברא. אולם מקום אחד השאיר ה' באיתנו הראשון, פינת תוהו בה שרדה ההאבקות הבראשיתית במלוא פראותה ועוצמתה, באדם! לו ניתנה הבחירה. מכוחה הוא עולה לגבהי שחקים, ויורד לעמקי תהומות. ובחרת בחיים...

-הרב נריה זצ"ל-

שבת שלום ומבורך!

מאת: רחל

חכמת נשים בראשית

תחושותיו ורצונותיו (דברים המוכרים לנו מרצף ההיסטוריה עד לימינו) הקב"ה בראש כל אלה גם ברא את המצפון העולמי, את ההתוויה הנכונה לעולם, שהרי העולם "מלא כל הארץ כבודו", כל הבראה מספרת תהילת ה' והאדם במחשבתו רק עלול להתרחק.. "עם יודעי אלוקיו" זו ההצלה של העולם מפילה לתוהו ובוהו קדום או חדש העלול להתגלגל, עם הקשור בכל אורחות חייו לתורה הקדושה, "לשם גילוי התוכן האמיתי של "אדם" קם העם הישראלי, לשם החזרת הטבע לתיקונו, לשם החזרת האדם לגן-עדנו האבוד, לשם הצדקת תכלית הבראה." (הרב שאול ישראלי זצ"ל-מרכז הרב) הקב"ה בעצם ברא את העולם בשביל התורה ובשביל עם-ישראל, כחלק מרכזי בבראיה, ללא שניהם העולם אינו יכול להתקיים, התורה באה כדי להתוות את הדרך, כדי להעביר לנו מהו רצון ה' מאיתנו ובעצם מהו הטבע האמיתי שלנו, לגלות לעם-ישראל מה הוא ומה מטרתו לבל ישכח. ממש עכשיו סיימנו את ספר דברים בפסוק "לעיני כל ישראל", התורה מסיימת ומתחילה בקשר בין העם הנבחר-עמנו, לבין התורה שבעצם אין אפשרות לקיום האחד ללא השני, התורה ללא לומדיה ומקיימיה לא תועבר ולא תתגלה בעולם ועם-ישראל ללא התורה הוא כלי ריק, אינו מגלה את תפקידו ומהותו חלילה ואינו מביא ברכה והתווית דרך נכונה לעולם. ישנו בעצם קשר בלתי ניתק בין התורה ועם-ישראל, לומדיה ומקיימיה, הדברים בה' יתברך וחפצים לעשות רצונו, יש לנו משימה-יעוד המיוחד אך ורק לנו, והאמון המדהים של הקב"ה בנו הוא גם מחייב "עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו" שנוכח לחיות בכל ארחות חייו את התורה הקדושה ולהאיר מתוך כך על העולם כולו! שבת-שלום.

בשמחת תורה זכינו לשמחה גדולה של תורה, חג שכולו ריקודים, שירים והכל סובב סביב ספרי התורה בכבוד והדר ומגדילים לעשות בעירינו כמו בכל עיר אחרת לעבור בכמה בתי-כנסת להאדיר את השמחה הזו "תנו כבוד לתורה"! זכינו לסיים סבב נוסף של קריאה בתורה ולעמוד בפתח של קריאה נוספת, ביקשתי מעצמי שהשנה הזו תהיה שונה, שהסבב הזה יהווה קומה חדשה בה אנסה עוד יותר לחיות חיים של תורה, חשיבה זו באה בעקבות התבוננותי על רבני הישיבה בה היינו בחג, אנשים ששמים בכל רגע ורגע את התורה לנגד עיניהם ולא חוששים מהגובה שהיא מציבה אלא ניזונים ממנה ומחיים ע"י כך עם רב המבקש לינוק ולהכיר את דבר ה' הבא אלינו דרכה, התרגשות אחזה בי.

התורה נפתחת ב "בראשית", לפי פירוש חז"ל: בראשית-**"בשביל ראשית"**, בשביל התורה שנקראה "ראשית", ובשביל **ישראל** "שנקראו ראשית." אם-כן מה המטרה בכתיבת כל תהליך הבראה ותיאורי תיאורים של מה נברא ומתי, ארץ ושמיים, חיות הים והיבשה, הצומח וכו'. והרי כל אלה דברים בה', מעצם קיומם הם מקיימים את רצון ה' ו"מלוא כל הארץ כבודו"

אך בסוף הבראה יש יצירה מיוחדת הנקראת "אדם"- איש ואישה ברא אותם, יצור המהלך, חושב, מרגיש וכו' נראה כבר כאן שתפקידו של האדם הוא שונה מיתר הבראה וכן גם מעמדו גבוהה יותר ואנו יודעים שמדרגת אדם גבוהה ביותר הם- ישראל, אנו רואים שהאדם הוא זה ש"אחראי" על העולם, הוא מחליט מה יעשה עם האלמנטים הברואים בו ולאט לאט עם הכח הזה הוא יכול להתרחק ממי שאמר -והיה עולם, לחיות בתוך ה"שלטון" המדומה של עצמו ולחיות על-פי

תפילות אשכבה. בתוך האבלות הפרטית, בתוך ההקרבה העצמית, יש את היכולת לראות את המשמעות והתוכן שנתנו האבדות האלו.

ועתה, כשהוצגה המציאות המורכבת אך בד בבד גם היכולת לחיות אותה בצורה הנכונה, שוב ניתן לומר בפשטות שמעלי השמיים, בורא עולם והשגחתו וממול ים כחול, לא רחוק, לא בלתי ניתן להשגה, פשוט ים כחול.

>>>המשך מעמוד 3 לכן כאן שותים את הצער בגביעי

אהבה. את הטעם המר שמשאיר הצער, כנסת ישראל מעבירה בחגיגות השמחה שלה, באהבה האינסופית שלה בתוכה לפרטים ולברואה. הרע הוא רע, אין ניסיון לייפות אותו. אבל צריך לאזן את העצבות והכעס המבעבעים בפרטים של האומה עם ההישגים הרחבים והכלליים שלה. לכן **כאן שרים שירי סער**, שירים של מוראל גבוה ליציאה למלחמה, בידיעה ברורה ששווה להילחם על מה שאנחנו נלחמים, ממש הסתערות לקרב, **בין**